

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Strategio Lectori. 50.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

Στρατηγῶ ἀναγνώστη. ν.

Ράβδον χαρυγίνην εἶδεν Ιερεμίας, ὃ τῆς
προφητῆς πολυκύνδυνος ἱερω-
σύνης καθέσιν, ἧς τὰ μὲν προφανῆ
καὶ ἐπιπόλαια, καὶ ὡς ἂν τις εἴποι
προσίμια, συπικρὰ καὶ τραχέα τυγ-
χάνει, καὶ δριμύτητος μέτοχα. τὰ δὲ
κρύφια καὶ ἐσώτερα, σαφέστατα καὶ βί-
βαια, καὶ σπείζον δυνάμει. καὶ τοί-
νω καὶ τὰ ἐπίπονα τῆς ἱερωσύνης
φέρειν γενναίως, καὶ τὰ ἔπαπλα τούτης
αὐτὸν ἀμείβειν προσηύμας.

Θεοπόμπῳ τριβένῳ. ια.

Τὴν συκὴν ἔχ᾽ ἀπλῶς ὁ κύριος κα-
τηράσατο, μὴ τὸτο νόμιζε, ὃ τῆς
θεῖον ἀκόρετε, ἀλλ' ἵνα δείξῃ τοῖς ἀ-
γνώμοσιν ἰσχύοις, ὅτι ἔχει δύναμιν καὶ
προσπιμωρίαν ἀρκούσαν, ἐπειδὴ γὰρ
ἐν πᾶσι τοῖς θαύμασιν ἔδεν αὐτὸν πα-
ραχόντα πνί λυπηρὸν ἐωράκεισαν,
μόνοι εὐεργετεῖν αὐτὸν ὑπελάμβανον
δύνασθαι, οὐκ ἔχοντα κακοῦ τοῦς
πονηροῦς ἐξουσίαν. οὐ τῆς ἀψύχῃ τοί-
ων ἰσχύος, πείθει τὸν ἀχάριστον δῆμον,
ὅτι καὶ ἀμύνασθαι δύναται, καὶ ὡς ἀ-
θὸς οὐ βεβήλευται. ἐξηράθη οὐδ' ἐξυ-
λοῖνα φοβήσῃ ἀνθρώπος. ἅμα δὲ πῆς
τῆς καὶ σπορρίτος συμπεπλεκται
λόγος, ὡς γερόντων εἰς ἡμᾶς σο-
φῶν ἀσφοδιτήσας, ὅτι τὸ ξύλον τῆς
ὡδὲ βάσεως τῆς, καὶ τοῖς φύλλοις
εἰς σκέπην οἱ ὡδὲ βάντες ἐχρήσαντο.
καὶ καθηράθη ὡς χεῖρ ἰφίλων
φιλαν-
θρώπος, μικροῖς καρπὸν ἐνεγκῶν αἰ-
πὶν ἀμαρτίας. ἐπειδὴ δευτέρῳ θεοῦ
παρσίει, ὡς ἐν ἀνθρώπῳ ἰδὲ οὐκ
ἔστι, ὡς δὲ πῆς τῆς πεπαραγμῶν
ἐχέτω.

Λαμπητῶ μοναχῶ. ιβ.

Πολλὰ προφάσεις εἰσι τῆς σπο-
χῆς τῆς ἐρωμάτων καὶ ἔθος καὶ φύσις, καὶ
γνώμη δὲ ἐγκράτεια τελευτῶν. τῶ

Strategio Lectori. 50.

Virgam nuceam vidit Hieremias, vir *Hieret. i.*
in pluribus quam alij Prophetæ, periculis
versatus, sacerdotij typum & argumētum:
cuius perspicuæ & superficialiæ partes, at- *Nucea*
que ut quispiã fortasse dixerit, primordia, *virga*
astringentia & aspera sunt, acrimoniãque *quæ s-*
prædita, occulta autem atque interiores *gnæ.*
partes stabiles & firmæ sunt, ac fulciendi
vim habent. Quamobrem & sacerdotij la-
bores strenuè ferre oportet: & ipsius præ-
mia prompto & alacri animo expectare.

Theopompo Tribuno. 51.

Ficulneam Dominus haud sine causa *Marc. ix.*
execratione deuinxit (ne id existimes, qui
rerū diuinarum inexplebili cupiditate fla-
gras) verum ut ingratis Iudæis illud osten-
deret, se eam vim habere, quæ inferendo
quoque supplicio par esset. Quoniã enim
eum in omnibus miraculis nullam cuiquã
molestiam intulisse perspexerant, idcirco
eum prodesse tantum posse existimabant:
ac non item eam vim habere, qua impro-
bos malo afficere posset. Quamobrem à
substantia animæ experti, populum ingra-
tum admonet, se vlscisci quidem ipsius sce-
lera posse, sed pro sua bonitate nolle. Exa-
ruit igitur arbor, ut hominibus terrorem *Curchi-*
iniiciat. Quin in hac quoque re arcanus *stus sic*
quidam sermo adnexus est, à senibus sa- *exsecra-*
pientibus ad nos grassatus, nempè hanc *iii.*
transgressionis arborem esse, cuius etiam
foliis ad corpus tegendum, ij, qui mandatū
violârunt, vsi sunt. Ac proinde Christus
humano ac misericordi animo hoc ei im-
precatus est, ut ne posthac fructum, pecca-
ti causam, ferret. Quandoquidem secun-
dus Dei aduentus, non iam ad humanita-
tem denudè assumendã erit, verum ad sce-
lerū, quæ quisque perpetrârit, ultionem.

Lampetio Monacho. 52.

Multæ causæ sunt, quamobrem à cibis *Multa*
quispiam se abstineat, nimirum & consue- *abstinen-*
tudo, & natura, & instituta, quæ cōtinentiæ *est à cibis*
causa. *causa.*

• B iij

κεῖται.

ἴσται.